

Reflexe předmětu Audiocafé

Předmět Audiocafé jsem si vybrala na doporučení starších spolužáků. Překvapil mě výběr dokumentů. Překvapil mě příjemně. Téma světla a tmy bylo pojato originálně. Nemoc, drogy, prostituce, ale také odpuštění, naděje a občas i úsměvné pasáže krásně vykreslovaly téma v celém jeho rozsahu. Kromě atmosféry a edukace ve zvukové tvorbě, jsem se mnohé dozvěděla i o světě, o kterém jsem nic nevěděla. Forma semináře pro mě byla také něco nového. Debata s dramaturgy a samotnými tvůrci byla nejen zajímavá, ale inspirující a přínosná. Dozvěděli jsme se mnohé o myšlenkách, které autoři chtěli vystihnout v díle, ale také něco ze zákulisí. Například to, jak se to vlastně dělá, když se protagonista rozhodne nepokračovat. Osobně pro mě bylo skvělé setkání s Lukášem Houdkem. Jsem fanynka jeho práce, ale i jeho jako člověka. Dokument od tohoto novináře byl rozhodně silný. Velkým paradoxem bylo, že následná debata byla vtipná, autor bral celou problematiku s nadhledem a způsob jeho komunikace s protagonistkami byl inspirující. Rozhodl se pro velice přátelský přístup, s ženami komunikoval otevřeně, bezprostředně, a hlavně ne povýšeně, ani v rukavičkách. Tento styl je mi osobně velice blízký a ve vážnějších sociálních tématech, s tímto typem respondentů se mi jeví jako nejvhodnější. Další věc, kterou jsem si odnesla z debat byly tipy od dramaturgyně Brit Jensen, která mluvila (ve spojitosti s dokumentem Po večeři) o práci s prostorem ve zvukové tvorbě. Aby nebyl dokument plochý a posluchač si mohl představit prostor, ve kterém se děj odehrává, je dobré se soustředit na ruchy, tvar místnosti, ozvěnu atd. To pro mě také byla nová věc. Dokumentu mohou dát zvukové úpravy úplně jinou podobu, než ve které skutečně vznikl.

Reflexe audiodokumentu Po večeři

K reflexi jsem si vybrala dokument Po večeři autora Lumíra Košaře. Už při vstupu do místnosti, kde jsme společně poslouchali, jsem si všimla autora, skromně sedícího v rohu. A to se dalo říct i o jeho dokumentu. Skromný formát, ale velká myšlenka a velké téma. V jedné místnosti a v jednom hovoru dvou známých se dozvídáme o osudu protagonisty Michala, který žije s vážným onemocněním. Vlastně je to prosté. AIDS existuje, lidé s ním žijí a nemusí kolem toho být takové stigma. Právě jednoduchost dokumentu pomáhá k pochopení toho, že se sice může jednat o velkou změnu životního stylu pro jednoho člověka, nemusí to ale představovat tragédii.